

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.833 van 24 juni 2014
in de zaak A. 206.854/X-15.253.**

In zake : Magda DEGRAEVE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pol Cambien
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 President Kennedypark 9C
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 en
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Gilles Dewulf
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 President Kennedypark 6/24

tegen :

1. de STAD POPERINGE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Antoon Lust
 kantoor houdend te 8310 Assebroek-Brugge
 Baron Ruzettelaan 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de PROVINCIE WEST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 oktober 2012, strekt tot de
nietigverklaring van:
 - het besluit van de gemeenteraad van de stad Poperinge van 4 juni 2012
houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk
uitvoeringsplan “Sint-Janskerk”, en
 - het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van
12 juli 2012 houdende goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk
uitvoeringsplan “Sint-Janskerk” van de stad Poperinge.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 mei 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gilles De Wulf, die in eigen naam en *loco* advocaten Steve Ronse en Pol Cambien verschijnt voor verzoekster, en advocaat Antoon Lust, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is eigenares van een woning aan de Bruggestraat 38 ter hoogte van de Heilig-Hartstraat te Poperinge. Deze woning ligt vlak naast het bestaande zwembad van Poperinge, meer bepaald naast de bijhorende parking

aan de Bruggestraat. Het zwembad ligt achter deze publieke parking tussen de Kouter en de parking aan de Heilig-Hartstraat.

3.2. In 2009 beslist de eerste verwerende partij om een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: RUP) “Sint-Janskerk” op te maken. Het plangebied van dit voorgenomen RUP omvat een gebied van ca. 53ha gelegen in het noordoostelijke deel van de stad Poperinge binnen de ring R33 aansluitend bij het stadscentrum van Poperinge. Verzoeksters woning en het naastgelegen zwembad vallen binnen het plangebied van dit RUP.

Het plangebied valt nagenoeg geheel in woongebied volgens het bij koninklijk besluit van 14 augustus 1979 vastgestelde gewestplan Ieper-Poperinge. Het plangebied situeert zich tevens binnen het provinciaal RUP “Afbakening kleinstedelijk gebied Poperinge”, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 12 maart 2009.

Het RUP “Sint-Janskerk” moet onder meer het bijzonder plan van aanleg (hierna: BPA) “Sint-Janskerk”, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 24 april 1984, vervangen. Zowel verzoeksters woning als het naastgelegen zwembad vallen binnen het plangebied van dit BPA. Verzoeksters woning ligt volgens het genoemde BPA binnen een woonzone die werd bestemd als gesloten bebouwingszone; het zwembad maakte deel uit van een zone voor diensten.

3.3. De ontheffingsvraag van de eerste verwerende partij gaat er vanuit dat het RUP “Sint-Janskerk” geen betrekking heeft op een project vermeld in bijlage I of II van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 ‘houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage’ zodat het RUP niet van rechtswege plan-MER-plichtig is en dus enkel een screeningsprocedure moet doorlopen worden teneinde een conclusie te kunnen maken omtrent een eventuele plan-MER-plicht.

Volgens de ontheffingsaanvraag bevat het voorgenomen RUP voor de zone rond het zwembad beperkte wijzigingen. Het huidige zwembad zou

worden afgebroken en worden vervangen door een zwembad gelegen net naast de Bruggestraat. Aanpalend aan het zwembad zou een parkeerblok worden voorzien, die volgens het RUP evenwel ook ondergronds kan geschieden. Het noordelijke deel van het plangebied zou kunnen worden ingevuld met bewoning. Er zouden ca. 5 woningen kunnen worden voorzien.

Op 16 april 2010 beslist de dienst Mer dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat derhalve de opmaak van een plan-MER niet nodig is.

3.4. Na het inwinnen van de diverse adviezen vindt op 15 juli 2011 de plenaire vergadering plaats omtrent het voorontwerp van RUP “Sint-Janskerk”.

3.5. In zitting van 27 oktober 2011 stelt de gemeenteraad van Poperinge het ontwerp van RUP “Sint-Janskerk” voorlopig vast.

3.6. Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 12 december 2011 tot en met 9 februari 2012, worden drie bezwaarschriften ingediend, waaronder één bezwaarschrift door verzoekster.

3.7. De deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen brengt op 26 januari 2012 een advies uit over het ontwerp van RUP “Sint-Janskerk”.

3.8. Op 21 maart 2012 onderzoekt de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (hierna: Gecoro) de bezwaren en ingewonnen adviezen. Zij betreft deze mee in haar beoordeling en brengt advies uit bij de gemeenteraad van Poperinge.

3.9. In zitting van 4 juni 2012 stelt de gemeenteraad van Poperinge het RUP definitief vast. Hierbij wordt het voormelde BPA “Sint-Janskerk” opgeheven.

Dit is het eerste bestreden besluit. Volgens het RUP is verzoeksters woning gelegen in een “zone voor gesloten bebouwing” (artikel 2); het naastgelegen zwembad valt binnen de “Projectzone Bruggestraat” (artikel 7), die wordt bestemd voor recreatie, met name “sport-, recreatie- en gemeenschapsvoorzieningen en de bijhorende noodzakelijke accommodatie, al dan niet in openlucht”.

3.10. In zitting van 12 juli 2012 keurt de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen het RUP “Sint-Janskerk” goed.

Dit is het tweede bestreden besluit. Het wordt bij uittreksel gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 14 augustus 2012.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 2.2.2, §1, 2° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

Verzoekster meent dat de aangehaalde bepaling en beginselen miskend zijn doordat de stedenbouwkundige voorschriften van de “Projectzone Bruggestraat” al te vaag zijn geformuleerd. Meer bepaald worden bijzonder belangrijke stedenbouwkundige voorschriften zonder meer open gelaten, zoals de bouwdiepte en de locatie van de “niet bebouwde” zones. Tevens wordt de mogelijkheid gelaten om in de drie betrokken straten te bouwen op de rooilijn en op de grenzen van de aanpalende percelen. Dergelijke open normen werken de overschrijding van de draagkracht in de hand. Voorts zullen een aantal elementen in het inrichtingsplan worden opgenomen dat bij een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag moet worden gevoegd, doch dit biedt geenszins

rechtszekerheid voor de omwonenden. Ook naar de reële bestemming toe wordt te veel vrijheid ingebouwd, waardoor de effectieve functie niet meer duidelijk is. Er zullen nog andere functies dan echte sportinfrastructuur in de zone worden opgenomen, zonder dat duidelijk is waar deze zullen komen. Ten slotte wordt abstractie gemaakt van verzoeksters woning en wordt de afstemming van de nieuwe grootschalige sportinfrastructuur met die woning niet concreet geregeld in het RUP zelf, doch doorgeschoven naar een later moment, namelijk bij de beoordeling van het bouwdoossier.

4.2. De eerste verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord een exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het eerste middel gebaseerd is op de schending van artikel 2.2.2, §1, 2° VCRO. Verzoekster verduidelijkt immers niet waarin de vermeende schending gelegen is.

In ondergeschikte orde voegt de eerste verwerende partij hieraan toe dat het middel op dat punt faalt in rechte. Het ingeroepen artikel bepaalt niets over de gedetailleerdheid van de stedenbouwkundige voorschriften, ook niet wat de “plaatsing” of inplanting betreft. Het stelt enkel dat er drie soorten stedenbouwkundige voorschriften zijn, nl. bestemmings-, inrichtings- en beheersvoorschriften. Een RUP kan zich beperken tot één van die soorten stedenbouwkundige voorschriften. Nergens wordt bepaald dat die voorschriften gedetailleerd moeten zijn, laat staan in welke mate ze dat zouden moeten zijn. Te dezen is aan de ingeroepen bepaling voldaan. Bovendien is niet alleen een duidelijk bestemmingsvoorschrift gegeven aan de projectzone, er zijn tevens uitgebreide inrichtingsvoorschriften voor opgenomen.

Omtrent de ingeroepen schending van het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wijst de eerste verwerende partij allereerst op de rechtspraak van de Raad van State die het rechtszekerheidsbeginsel toepast naast artikel 2.2.2, §1, 2° VCRO. Te dezen bevat randnummer 7.2 van de stedenbouwkundige voorschriften diverse voorschriften hoe de projectzone – die een duidelijke bestemming heeft gekregen – in de toekomst moet worden ingericht, al wordt daarbij een relatief ruime appreciatiebevoegdheid gelaten aan

de vergunningverlenende overheid. Daarbij wijst de eerste verwerende partij erop dat het om een “projectzone” gaat, waarbij de vraag naar de precieze invulling van het gebied en de actuele onzekerheid daaromtrent, eigen is aan een dergelijke toekomstgerichte bestemming, die niet noodzakelijk dient overeen te stemmen met de bestaande toestand. De ingebouwde flexibiliteit gaat gepaard met voldoende controlemaatregelen en procedurele waarborgen; zo is voldaan aan de openbaarheidsvereiste en de rechtsbeschermingseis. Voorts herinnert de eerste verwerende partij eraan dat bij een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag een inrichtingsstudie moet worden gevoegd, waar de vergunningverlenende overheid acht op moet slaan. Tevens worden een aantal criteria vermeld waaraan de individuele vergunningsaanvragen zullen worden getoetst, naast de bestemmings- en inrichtingsvoorschriften. Volgens de eerste verwerende partij bevat het bestreden RUP concrete voorschriften omtrent de afstand tot aanpalende percelen, omtrent niet-bebouwde zones, bebouwing, bouwhoogte en dakvorm. Ook inzake parkeergelegenheden voor bezoekers en gebruikers bevat het bestreden RUP specifieke bepalingen. Ter zake kan niet worden gesteld dat het parkeerprobleem vooruitgeschoven wordt, nu er langs drie openbare wegen ontsluiting mogelijk is en er ter plaatse voldoende ruimte is om de parkeervoorzieningen op te vangen. Concluderend stelt de eerste verwerende partij dat de voorschriften in hun geheel genomen afdoende zijn en kaderen binnen een redelijke beoordelingsruimte van de vergunningverlenende overheid, mede gelet op de bestaande procedurele waarborgen en uitgebreide rechtsbescherming. Er wordt geen arbitraire appreciatiemarge gelaten aan de vergunningverlenende overheid.

4.3. De tweede verwerende partij betoogt in haar memorie van antwoord dat de opmaak van een inrichtingsplan verordenend wordt vastgelegd in het RUP, zodat dit naar rechtszekerheid toe geen probleem oplevert. Tevens wordt een opsomming gegeven van de elementen die minstens aan bod dienen te komen in de studie en worden criteria aangegeven voor de beoordeling van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag. Het RUP bevat zowel inrichtingsvoorschriften als verordenend opgelegde toetsingscriteria voor elke stedenbouwkundige vergunningsaanvraag die binnen de projectzone wordt

ingediend. Deze bieden voldoende garanties dat de ruimtelijke kwaliteit en de inpasbaarheid naar de woning van verzoekster toe, zullen worden onderzocht. De toetsing van de aanvraag inzake verenigbaarheid met de plaatselijke goede ruimtelijke ordening en de daarmee samenhangende bezwaren van verzoekster kunnen zonder probleem worden doorgeschoven naar de behandeling van de stedenbouwkundige aanvraag.

Voorts merkt de tweede verwerende partij op dat een RUP een algemeen ordeningsinstrument is waarvan niet kan worden verwacht dat het een even gedetailleerd beeld verschaft als het bouwplan bij een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag. Onduidelijkheid omtrent de exacte ligging van niet bebouwde zones in de projectzone, is derhalve niet problematisch.

Ook de bestemming wordt volgens de tweede verwerende partij nauw genoeg afgebakend: de reeds bestaande zwembadfunctie wordt door het RUP bestendigd, aangevuld met een bijkomende sportfunctie. Hierbij zal de beoordeling inzake de functionele inpasbaarheid van de nevenfunctie mede het voorwerp uitmaken van de beoordeling van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag. De aangevoerde onduidelijkheid inzake de locatie van de andere “functies” zoals parking en groen is geenszins bovenmatig. Hoe dan ook betreft het slechts bijkomende accommodatie, horend bij de hoofdbestemming sport-, recreatie- en gemeenschapsvoorzieningen. Opnieuw wijst de tweede verwerende partij erop dat een RUP geen exacte aanduiding dient te bevatten van de locatie van de onbebouwde zones, die overigens het voorwerp moeten uitmaken van een inrichtingsstudie, waardoor een voldoende waarborg wordt gegeven inzake de afstemming met de rest van het projectgebied en omringende bebouwing.

De tweede verwerende partij besluit dat het bestreden RUP de nodige flexibiliteit biedt die voor de inrichting van een projectzone onontbeerlijk is, maar tegelijk de algemene lijnen vastlegt en voldoende waarborgen biedt opdat de vergunningverlenende overheid in het raam van een

vergunningsprocedure de verenigbaarheid van het project met de plaatselijke goede ruimtelijke ordening op alle vlakken zal onderzoeken.

4.4. In haar memorie van wederantwoord stelt verzoekster dat het eerste middel wel degelijk ontvankelijk is in zoverre het steunt op de schending van artikel 2.2.2, §1, eerste lid, 2° VCRO, nu zij duidelijk haar bezwaren dienaangaande heeft uiteengezet. De eerste verwerende partij vervalt hier in overdreven formalisme en blijkt verzoeksters bezwaren wel te hebben begrepen.

Verder benadrukt zij dat het niet volstaat dat een RUP zekere stedenbouwkundige voorschriften bevat opdat het eerste middel ongegrond zou zijn. Er is immers tevens vereist dat die voorschriften voldoende duidelijk zijn. Daarnaast moeten fundamentele opties, zoals de bestemming, in het RUP zelf worden geregeld. Verzoekster gaat niet akkoord met de verwerende partijen waar zij stellen dat de plannende overheid in bepaalde omstandigheden en voor bepaalde aspecten stedenbouwkundige voorschriften in algemene en vage bewoordingen mag beschrijven. Dit standpunt berust op een verkeerde lezing van de rechtspraak van de Raad van State. Voorts is aan de in die rechtspraak vermelde criteria niet voldaan, zoals onder meer blijkt uit de beslissing van de dienst Mer van 16 april 2012, waarin wordt gesteld dat de impact op de mobiliteit en de parkeerdruk van het nieuwe regionale zwembad onvoldoende beschreven zijn. Ondanks verzoeksters bezwaar werd aan deze verzuchting niet tegemoet gekomen. Deze tekortkomingen kunnen niet worden verholpen met het verplicht opleggen van een inrichtingsplan, nu dergelijk plan louter informatief van aard is en het gebrek aan rechtszekerheid in het RUP niet kan wegnemen. Ondanks het algemeen verordenend karakter van een RUP dienen de omwonenden absolute duidelijkheid te krijgen over essentiële elementen, te meer nu de Gecoro meende dat met een aantal van verzoeksters kritieken rekening kon worden gehouden. Dit strookt niet met het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.5. In de laatste memorie voegt verzoekster nog toe dat de ontsluiting van het betreffende gebied één van de meest cruciale planopties betreft, mede gelet op het gegeven dat het agentschap Wegen en Verkeer in haar

advies melding heeft gemaakt van de mogelijk problematische situatie op het vlak van mobiliteit in het geheel, en de ontsluiting van het gebied in het bijzonder. Omtrent het aspect van de ontsluiting van het betreffende gebied bieden de stedenbouwkundige voorschriften volgens verzoekster niet het minste houvast. Nergens wordt enig ontsluitingstracé aangeduid, zelfs niet indicatief. Alle verantwoordelijkheid omtrent dit aspect wordt bij de vergunningverlenende overheid gelegd. Aldus wordt de beslissing omtrent een essentiële planoptie vooruitgeschoven naar een later, onbepaald tijdstip en overgelaten aan de vergunningverlenende overheid, dit terwijl één en ander tot de bevoegdheid van de plannende overheid behoort.

4.6. De eerste verwerende partij stelt in haar laatste memorie dat verzoekster haar middel een totaal nieuwe wending geeft door thans voor het eerst aan te voeren dat de ontsluiting van het betreffende gebied een essentieel gegeven betreft waarover de plannende overheid duidelijkheid diende te scheppen. Deze opmerking, voor het eerst geformuleerd na de neerlegging van het auditorsverslag, is onontvankelijk.

Subsidiair wijst ze erop dat de ontsluiting van de betrokken zone noch door verzoekster, noch door het agentschap voor Wegen en Verkeer als een cruciaal probleem werd opgeworpen. Bovendien doen er zich te dezen ook geen ontsluitingsproblemen voor, nu voor de zone ontsluiting mogelijk is langs drie bestaande wegen. Verder reiken de belangen van verzoekster overigens niet.

4.7. In haar laatste memorie voert de tweede verwerende partij aan dat, in zoverre verzoekster in haar laatste memorie aanstuurt op een indicatief tracé van de wegenis, deze eis niet alleen volledig voorbijgaat aan de garanties die het RUP op dit punt biedt, maar tevens ingaat tegen de flexibiliteit van het RUP als planningsinstrument en een miskenning impliceert van de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid. Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet impliceren dat het RUP een blauwdruk dient te zijn van de later in te dienen vergunningsaanvraag.

Beoordeling

4.8. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster meent dat artikel 2.2.2, §1, eerste lid, 2° VCRO werd miskend doordat het bestreden RUP al te vage stedenbouwkundige voorschriften bevat. Aldus geeft verzoekster een voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop het bestreden plan volgens haar de aangehaalde bepaling schendt. Uit de argumentatie die de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord ontwikkelt, blijkt dat zij de draagwijdte van het middel heeft begrepen en – zij het in ondergeschikte orde – een verweer ten gronde heeft kunnen voeren.

4.9. De exceptie van de eerste verwerende partij wordt verworpen.

4.10. Volgens het beginsel van de rechtszekerheid moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. Dit impliceert onder meer dat stedenbouwkundige voorschriften zoals deze voorzien in het bestreden RUP op voldoende duidelijke wijze moeten worden geformuleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat de overheid haar besluiten op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden door de relevante gegevens en de betrokken belangen te inventariseren en deze gegevens en belangen tegen elkaar af te wegen in het licht van het doel van het besluit.

De aangehaalde beginselen impliceren niet dat de overheid die een RUP vaststelt, alle aspecten van de betrokken regeling op een precieze en gedetailleerde wijze moet regelen. Het vereiste van voorspelbaarheid en nauwkeurigheid van stedenbouwkundige voorschriften verhindert immers niet dat deze voorschriften flexibel kunnen worden opgevat, noch dat deze binnen redelijke grenzen een bepaalde discretionaire bevoegdheid kunnen verlenen aan de vergunningverlenende overheid bij het beoordelen van een concrete aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning.

4.11. De stedenbouwkundige voorschriften voor de “Projectzone Bruggestraat” (artikel 7) luiden als volgt:

“

Toelichting	VERORDENENDE STEDENBOUWKUNDIGE VOORSCHRIFTEN
	Artikel 7. Projectzone Bruggestraat
	[...]
De projectzone van de Bruggestraat betreft de gronden van het huidige zwembad. De stad plant hier een recreatieve projectontwikkeling met een nieuw zwembadcomplex, samen met een nog niet nader bepaalde bijkomende sportfunctie (fitness, bowling,...).	7.1 Bestemming De gronden binnen deze zone zijn bestemd voor de realisatie van sport-, recreatie- en gemeenschapsvoorzieningen en de bijhorende noodzakelijke accommodatie, al dan niet in openlucht. Categorie van gebiedsaanduiding: recreatie 7.2 Inrichting & beheer 7.2.1 Algemene inrichtingsstudie Bij de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning dient een inrichtingsstudie opgemaakt en bijgevoegd te worden. Deze Inrichtingsstudie is een informatief document voor de vergunningverlenende overheid met het oog op het beoordelen van de vergunningsaanvraag in het kader van de goede ruimtelijke ordening. De inrichtingsstudie dient op een duidelijke wijze de beoogde lay-out (ontsluiting, parkeren, bebouwing, verharding, groenaanteg, maatregelen voor het opvangen en bufferen van het hemelwater, verlichting en alle andere constructies) van de volledige zone grafisch, vergezeld van een toelichting, weer te geven. Elke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning binnen deze bestemmingszone zal, naast de toetsing aan de bestemmings- en inrichtingsvoorschriften, ondermeer beoordeeld worden aan de hand van volgende criteria: • de waterbeheersing; • de milieutechnische maatregelen; • de visuele integratie van de gebouwen in de omgeving (kleur- en materiaalgebruik, volumewerking); • de publiciteitsvoorzieningen; • de parkeervoorzieningen en interne mobiliteit; • de ontsluitingen (in-/uitritten) op de openbare weg; • zuinig en compact ruimtegebruik. 7.2.2 Algemene configuratie van de zone Het geheel van de te realiseren volumes dient in de bij de stedenbouwkundige aanvraag toe te voegen inrichtingsstudie uit te gaan van de volgende harde
Om voldoende ontwerpmatige flexibiliteit te garanderen t.a.v. de projectontwikkeling worden de bouwvoorschriften vrij beperkt gehouden. Een aantal absolute maxima worden opgelegd, zodat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden. Verder dient steeds een globale inrichtingsstudie te worden opgemaakt bij elke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, zodat deze kan worden geëvalueerd op een aantal criteria (waterbeheersing, milieutechnische maatregelen,...).	
Het is de bedoeling langs de aanpalende straten aan te sluiten op de bestaande bebouwing. In het	

binnengebied dient een minimale afstand te worden gerespecteerd t.a.v. aanpalende tuinen, teneinde de privacy van deze bewoners niet te verstoren, alsook slagschaduw e.d. te vermijden	voorwaarde: de afstand van de gebouwen tot grenzen met aangelande percelen dient minstens de hoogte van de kroonlijst te zijn. Hierbij bedraagt de minimaal te respecteren afstand 4 meter. Langs de aanpalende straten (Heilig Hartstraat, Bruggestraat en Kouter) kan evenwel op de rooilijn én op de grenzen van aanpalende percelen worden gebouwd. Buiten deze bouwlijnen kan niet worden gebouwd, de aanleg van verhardingen is evenwel mogelijk. De niet bebouwde zones dienen als tuin te worden aangelegd of te worden verhard in functie van parkeerruimte, circulatieruimte, toegankelijkheid, verblijfsruimte, enz. Verhardingen dienen in waterdoorlatende materialen aangelegd te worden, voor zover zij de veiligheid, toegankelijkheid en het goed functioneren van de zone niet hypothekeren. Beplantingen zijn verplicht uit te voeren in streekeigen groen. Met betrekking tot de niet bebouwde delen zal de inrichtingsstudie mee de publieke ruimte en haar samenstellende delen (pleinen, straten, doorgangen, parking, enz.) opnemen. De kwaliteit van deze publieke ruimte wordt bepaald door de samenhang met de bebouwing, kwalitatieve aansluiting op het omgevende bestaande weefsel, open-gesloten ritmering, doorzichten en eventuele mogelijke activiteiten en animatie in het openbaar domein. De parkeergelegenheden voor bezoekers en gebruikers kunnen zowel ondergronds als bovengronds worden gerealiseerd. De voorkeur gaat uit naar een gegroepeerde configuratie. De aanvrager dient aan te tonen volledig te voldoen aan de eigen gegenereerde parkeerbehoefte op de eigen gronden. 7.2.3 Bouwvoorschriften Met betrekking tot de bebouwing zelf dienen de te realiseren sportgebouwen bij voorkeur te worden gerealiseerd als één fysiek geheel, in het kader van economisch en efficiënt ruimtegebruik. Met betrekking tot de bouwhoogte wordt een maximale hoogte van 8 m, incl. dakvolume, vooropgesteld. Indien de bouwheer/projectontwikkelaar kan aantonen dat op strategische plaatsen in het studiegebied één of meerdere volumetrische hoogteaccenten in het gebouw de ruimtelijke kwaliteit van het gebied opwaardeert, kan de goedkeurende overheid mits motivering afwijken van de opgegeven maximale bouwhoogte. Deze volumetrische hoogteaccenten dienen niet gericht te zijn op louter rendementverhoging, noch de toename van de algemene bouwhoogte van het gebied. Ook voor de plaatsing van technische installaties op het dak kan worden afgeweken van de maximale bouwhoogte. De dakvorm is vrij te kiezen. Deze kan echter geen
--	---

	aanleiding geven tot het verhogen van de maximale bouwhoogte van 8m. Publiciteit dient maximaal geïntegreerd te zijn in de globale architectuur van de inrichtingen en constructies en maakt steeds integraal deel uit van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning.
--	--

”

4.12. Conform artikel 2.2.2, §1, eerste lid, 2°, VCRO kan een ruimtelijk uitvoeringsplan drie soorten voorschriften bevatten, namelijk “inzake de bestemming, de inrichting en/of het beheer”.

Wat de bestemming betreft, bepaalt artikel 7.1 van de stedenbouwkundige voorschriften duidelijk dat de betrokken zone bestemd is voor recreatie. Tevens wordt aangegeven wat daaronder wordt verstaan, meer bepaald “de realisatie van sport-, recreatie- en gemeenschapsvoorzieningen en de bijhorende noodzakelijke accommodatie, al dan niet in openlucht”. De toelichting bij de voorschriften bepaalt dat de stad binnen de projectzone een nieuw zwembadcomplex plant, met een bijkomende sportfunctie. Het loutere feit dat momenteel nog niet vaststaat welke bijkomende sportfunctie de zone krijgt, doet niets af aan de vaststelling dat de bestemming van de betrokken zone op voldoende rechtszekere wijze werd vastgesteld.

Met betrekking tot de mogelijkheid om ook voorschriften inzake de inrichting en het beheer op te nemen, wordt in de toelichting bij de stedenbouwkundige voorschriften verduidelijkt dat deze voorschriften vrij beperkt worden gehouden “[o]m voldoende ontwerpmatige flexibiliteit te garanderen”. Daarbij worden “[e]en aantal absolute maxima” opgelegd, “zodat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden”. Zo bevat het bestreden gemeentelijk RUP onder meer duidelijke voorschriften met betrekking tot de afstand tot aanpalende percelen, de niet bebouwde zones en de bouwhoogte. De mogelijkheid om in de drie betrokken straten te bouwen op de rooilijn en op de grenzen van de aanpalende percelen kan niet worden beschouwd als een “open norm”, maar maakt een duidelijk voorschrift uit dat verzoekster geenszins in het ongewisse laat over de eventuele inplanting van constructies binnen de projectzone. Bovendien bepalen de stedenbouwkundige voorschriften

dat de gebouwen “bij voorkeur [dienen] te worden gerealiseerd als één fysiek geheel”. De omstandigheid dat de bouwdiepte niet wordt bepaald, maakt niet dat het plan aan rechtszekerheid inboet en strookt met het algemene en flexibele karakter van het RUP als planningsinstrument. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat nog niet vaststaat waar de nevenfuncties zoals onbebouwde zones en parking zullen gelokaliseerd worden.

Daarenboven vereisen de stedenbouwkundige voorschriften dat bij een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning een inrichtingsstudie wordt gevoegd die de beoogde lay-out van de volledige projectzone weergeeft. Deze studie is opgevat als een instrument tot in- en voorlichting van de vergunningverlenende overheid met het oog op het beoordelen van de vergunningsaanvraag in het licht van de goede ruimtelijke ordening en de stedenbouwkundige voorschriften van die zone. Dergelijk informatief document is dus een modaliteit in de zin van artikel 2.2.3, §1, derde lid VCRO. Tevens worden de criteria bepaald aan de hand waarvan een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning dient te worden getoetst, zoals de visuele integratie van de gebouwen in de omgeving, de parkeervoorzieningen en de interne mobiliteit. Aldus laten de stedenbouwkundige voorschriften een bepaalde discretionaire bevoegdheid aan de vergunningverlenende overheid, evenwel binnen redelijke grenzen.

4.13. Besluitend dient te worden gesteld dat de stedenbouwkundige voorschriften met betrekking tot de “Projectzone Bruggestraat” (artikel 7) voldoende toegankelijk, duidelijk en voorzienbaar zijn en aangeven wat binnen de bedoelde zone mogelijk is. Het bestreden RUP laat verzoekster niet in het ongewisse aangaande de bestemming van de “Projectzone Bruggestraat” en de algemene lijnen inzake de inrichting ervan. De betrokken stedenbouwkundige voorschriften bieden derhalve wel degelijk de vereiste rechtszekerheid die van een plan kan worden verwacht.

4.14. In zoverre verzoekster in de laatste memorie voor het eerst opwerpt dat de ontsluiting van het gebied “één van de meest cruciale planopties

betreft” en de stedenbouwkundige voorschriften omtrent dit aspect “niet de minste houvast” bieden, geeft zij op laattijdige en onontvankelijke wijze een nieuwe draagwijdte aan het middel.

4.15. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

4.16. Verzoekster leidt een tweede middel af uit de “schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; schending van de materiële motiveringsplicht; schending van de artikelen 4.2.3, §3 in samenhang gelezen met artikel 4.2.6, § 1 en § 2 DABM; schending van artikel 6.1-2 van de Europese Richtlijn 2001/42/EG”.

Verzoekster voert aan dat de beslissing van de dienst Mer van 16 april 2010 dat er geen plan-MER dient te worden opgemaakt aangezien het plan geen aanleiding zou geven tot aanzienlijke milieugevolgen “volkomen onlogisch” is. Ze wijst vooreerst op het gegeven dat uit de voornoemde beslissing van 16 april 2010 net blijkt dat het agentschap R-O Vlaanderen meldt dat er geen alternatieven onderzocht zijn voor de herlokalisatie van het zwembad en dat de impact op mobiliteit en parkeerdruk van het nieuwe zwembad in de screeningsnota onvoldoende beschreven is. Daarnaast voert ze aan dat uit diezelfde beslissing blijkt dat het departement Mobiliteit en Openbare Werken van mening is dat de visie voor mobiliteit en ontsluiting in het RUP te beperkt is.

Bovendien verwijst de beslissing van de dienst Mer naar een “afzonderlijk document” dat aan het screeningsdossier werd toegevoegd. Verzoekster heeft echter nooit kennis gekregen van dat document of de inhoud ervan, terwijl documenten inzake de plan-MER voldoende transparant moeten zijn voor het publiek, mede in het licht van artikel 6 van de Richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 ‘betreffende de

beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's' (hierna: plan-MER-richtlijn).

Voorts meent verzoekster dat het verzoek tot raadpleging op het vlak van mobiliteit te weinig aandacht besteedde aan het feit dat er naast een nieuw zwembad nog een “nieuwe, sterk publiekstrekkende sportfunctie, type bowling of fitness” wordt voorzien.

Ten slotte stelt verzoekster dat niet alle milderende maatregelen uit het verzoek tot raadpleging hun doorwerking kennen in de stedenbouwkundige voorschriften. Ze verwijst hierbij als voorbeeld naar de milderende maatregelen op het vlak van waterbeheersing met betrekking tot de aanleg van parkeerplaatsen.

4.17. In haar memorie van antwoord repliceert de eerste verwerende partij dat het doel van een plan-MER erin bestaat te onderzoeken of het voorgenomen plan al dan niet “aanzienlijke milieu-effecten” kan hebben. Te dezen hebben alle instanties vastgesteld dat het doel van het plan erg bescheiden is en grotendeels neerkomt op de juridische herinkleding van de bestaande toestand. De vraag naar eventuele alternatieven komt pas aan de orde wanneer een plan-MER moet worden opgemaakt en blijkt dat het voorgestelde alternatief problematisch is.

Inzake de kritiek dat het verzoek tot raadpleging op het vlak van mobiliteit te weinig aandacht zou hebben besteed aan de omstandigheid dat in de projectzone ook andere voorzieningen zijn toegelaten dan enkel maar een zwembad, stelt de eerste verwerende partij dat dit wordt tegengesproken door de stukken van het dossier. Aldus kon de dienst Mer in alle redelijkheid beslissen dat het voorgenomen RUP geen aanleiding gaf tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER bijgevolg niet nodig was. Bijkomend wijst de eerste verwerende partij erop dat de Raad van State niet bevoegd is om zijn oordeel inzake de MER-screening in de plaats te stellen van die van de dienst Mer.

Waar verzoekster zich erover beklagt dat het RUP onvoldoende doorwerking geeft aan de milderende maatregelen uit het screeningsverzoek, merkt de eerste verwerende partij op dat deze kritiek slaat op het RUP zelf, doch niet op de in het middel aangevochten screeningsbeslissing, zodat die kritiek doelloos is. In ondergeschikte orde betoogt zij dat verzoekster niet preciseerd om welke punten het gaat. Een RUP dient echter enkel doorwerking te geven aan suggesties of milderende maatregelen voorgesteld in een MER-rapport, niet in een screeningsverzoek. Voorts moeten de gesuggereerde milderende maatregelen inzake de waterhuishouding reeds wetshalve worden nageleefd.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 6.1 en 6.2 van de plan-MER-richtlijn, meent de eerste verwerende partij dat het middelonderdeel niet ontvankelijk is omdat de betrokken bepaling geen rechtstreekse werking heeft. Zij vereist immers nog nadere uitvoering door de lidstaten. Verzoekster roept echter niet de schending in van de betrokken regionale bepalingen die de omzetting vormen van deze richtlijn voor het Vlaamse Gewest. In ondergeschikte orde wijst de eerste verwerende partij erop dat het betrokken onderdeel ongegrond is, nu de artikelen 6.1 en 6.2 van de plan-MER-richtlijn enkel handelen over het adviseren en publiek maken van het ontwerp-plan en bijhorend natuurrapport, waar dergelijk plan en rapport *in casu* niet werden opgemaakt omdat daarvoor vrijstelling werd verleend ingevolge het screeningsonderzoek. Bovendien werd het screeningsdossier zelf aan de betrokken instanties ter advies overgemaakt en werd het in zijn geheel aan het publiek ter kennis gegeven, met inbegrip van het “afzonderlijk document”.

4.18. De tweede verwerende partij merkt op dat de beslissing van de dienst Mer van 16 april 2010 verwijst naar adviezen die werden ingediend in het kader van de screeningsnota, maar dat het daarbij slechts om suggesties en opmerkingen gaat die niet van aard zijn om te doen besluiten tot de opmaak van een plan-MER. Uit een advies van het agentschap R-O Vlaanderen van 13 juli 2011 bleek reeds dat een herlokalisatie van het zwembad niet langer aan de orde was. Aan de opmerking van het Agentschap Wegen en Verkeer van 12 juli 2011

inzake het gebrek aan een bepaling over een minimaal aantal parkeerplaatsen op eigen terrein, werd tegemoet gekomen in artikel 7.2.2 van de stedenbouwkundige voorschriften.

Voorts werken de milderende maatregelen inzake waterbeheersing wel degelijk door in het RUP, met name in het voorschrift dat de verhardingen in waterdoorlatende materialen moeten worden aangelegd en in de vermelding van waterbeheersing als toetsingscriterium bij een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning. Ook inzake groenbeplantingen bevat het RUP enkele voorschriften.

Ook verzoeksters “gratis bewering” dat er te weinig aandacht werd besteed aan mobiliteit, kan niet volstaan om tot de gegrondheid van het middel te besluiten, nu de screeningsnota vermeldt dat het nieuwe complex zal zorgen voor ongeveer 90 vervoersbewegingen per dag en dat dit slechts een beperkte toename impliceert in vergelijking met de bestaande toestand. Bovendien wordt gesteld dat de parkeerbehoefte volledig op eigen terrein moet worden ondervangen en dat het inrichtingsplan dient aan te geven hoe er zal worden ontsloten naar de openbare weg en hoe de interne mobiliteit verloopt.

4.19. In haar memorie van wederantwoord betwist verzoekster dat de adviezen naar aanleiding van de screeningsnota slechts vrijblijvende suggesties zouden bevatten. Door belangrijke opmerkingen inhoudelijk niet te behandelen heeft de dienst Mer ten onrechte geoordeeld dat geen plan-MER moest worden opgemaakt.

Indien een plan-MER zou zijn gemaakt, waren de relevante milieu-aspecten grondig onderzocht. Te dezen is er evenwel geen plan-MER en de onderliggende motivering daartoe is flagrant onwettig en intern tegenstrijdig.

De verwerende partijen verschaffen geen antwoord op de kritiek dat de bestreden beslissingen niet ingaan op het “afzonderlijk document” dat bij het screeningsdossier zou zijn gevoegd; nochtans is dit stuk essentieel, nu

het mede aan de basis ligt van de beslissing van de dienst Mer om geen plan-MER op te leggen.

4.20. In de laatste memorie benadrukt verzoekster nogmaals dat de dienst Mer in haar beslissing van 16 april 2010 zonder meer voorbij is gegaan aan de adviezen van het agentschap R-O Vlaanderen en het departement Mobiliteit en Openbare Werken waarin gewag wordt gemaakt van mogelijke mobiliteits-, parkeer- en ontsluitingsproblemen.

Voorts betwist verzoekster dat het bestreden plan met betrekking tot de “projectzone Bruggestraat” grotendeels zou neerkomen op een bevestiging van de bestaande toestand. In het verzoek tot raadpleging wordt op het vlak van mobiliteit al te weinig aandacht besteed aan het feit dat er naast een nieuw zwembad ook uitdrukkelijk een nieuwe, sterk publiekstrekkende sportfunctie, type bowling of fitness, wordt voorzien. Los van het extra publiek dat zal worden aangetrokken met een vernieuwd zwembad, “waarbij bijvoorbeeld ook buitenglijbanen en dergelijke meer een mogelijkheid zijn”, moet ook dit in rekening worden gebracht. De beschreven referentiesituatie, waarbij men uitgaat van ongeveer 90 vervoerbewegingen per dag en hetgeen slechts een aantal extra bewegingen betekent in vergelijking met de toestand van het bestaande zwembad dat wordt vervangen, volstaat volgens verzoekster niet om de reële toekomstige situatie in te schatten.

Beoordeling

4.21. Verzoekster meent dat de beslissing van de dienst Mer van 16 april 2010 dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is aangezien het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen “volkomen onlogisch” is, gezien de opmerkingen van het agentschap R-O Vlaanderen en het departement Mobiliteit en Openbare Werken met betrekking tot het alternatievenonderzoek en het aspect mobiliteit.

De Raad van State is niet bevoegd zijn beoordeling wat betreft de MER-screening in de plaats te stellen van die van de dienst Mer. In de uitoefening van de hem opgedragen wettigheidscontrole is hij enkel bevoegd na te gaan of de dienst Mer op grond van juiste feitelijke gegevens in redelijkheid heeft kunnen beslissen, te dezen dat “het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een planMER niet nodig is”.

In het verzoek tot raadpleging wordt aangaande het aspect mobiliteit onder meer het volgende gesteld:

“Het huidige zwembad wordt vervangen door een nieuw complex, dat een regionale aantrekking nastreeft. Gebaseerd op kengetallen (CROW) zorgt dit voor ca. 90 vervoersbewegingen per weekdag. Deze vervoersgeneratie wordt geacht geen aanzienlijk effect op de mobiliteit te hebben. Het betreft hier slechts een beperkt aantal extra bewegingen in vergelijking met de bestaande toestand (er is reeds een zwembad aanwezig). Het plan wordt geacht geen aanzienlijk effect te hebben op de mobiliteit van het plangebied.”

Het agentschap R-O Vlaanderen stelde in haar advies van 16 februari 2010 dat “[b]ijkomend onderzoek omtrent de impact van het nieuwe zwembad op mobiliteit en parkeerdruk en een alternatieven-onderzoek voor de locatie van het nieuwe zwembad ontbreken”. In het advies van het departement Mobiliteit en Openbare Werken van 23 februari 2010 werd onder meer in het algemeen gesteld dat “de visie voor mobiliteit en ontsluiting [...] beperkt [is]”.

Zoals ook vastgesteld in de beslissing van de dienst Mer van 16 april 2010, werd in een “afzonderlijk document”, dat aan het screeningsdossier werd toegevoegd, als volgt gereageerd op de voormelde adviezen:

(1): In het kader van het verzoek tot raadpleging werden de effecten van het voorliggende RUP in kaart gebracht. Wat betreft de inschatting van de effecten op de mobiliteit en de parkeerdruk gegenereerd door het nieuwe zwembad, wordt verwezen naar het onderdeel ‘mobiliteit’ op pagina 45, tweede alinea. Hierin wordt aangegeven dat voor het nieuwe zwembad een verkeersgeneratie van ca. 90 vervoersbewegingen per dag wordt verwacht (kengetallen CROW). Ten opzichte van de huidige toestand, met het bestaande zwembad dat wordt vervangen, wordt er geen aanzienlijk bijkomend effect verwacht voor de mobiliteit.

Voor een zwembad met een bassin van ca. 350m² (één 25m bad en een klein oefenbad) dienen er 28 - 35 parkeerplaatsen voorzien te worden, gebaseerd op de parkeerkencijfers van de CROW (8-10 plaatsen voor een zwembad per 100m² bassin in een stedelijke omgeving). Er zijn momenteel ca. 65 parkeerplaatsen voorzien rond het bestaande zwembad. Er is binnen de projectzone Bruggestraat (waar het zwembad onderdeel van uitmaakt) voldoende ruimte om in de parkeergelegenheid te voorzien. De parkeergelegenheid kan eventueel ondergronds voorzien worden, mits er rekening wordt gehouden met het ingenomen volume van de parking ifv de grondwaterstromingen, zoals beschreven in het hoofdstuk 'water'. Er wordt geen bijkomend aanzienlijk effect op de parkeerdruk en mobiliteit verwacht, gezien het beperkt aantal vervoersbewegingen.

De locatie van het nieuwe zwembad vloeit voort uit de visie van de gemeente zoals geformuleerd in het GRS, In hoofdstuk 2.2.2 van de screeningsnota wordt hierop ingegaan. De Bruggestraat wordt gedefinieerd als een sterke as doorheen Poperinge, waarop verschillende functies zijn geënt. Het concentreren en verweven van diverse functies in het centrum, wordt verder gezet daar de consument op zoek is naar een invulling van zijn tijd die gecombineerde acties toelaat, zoals een horecabezoek, boodschappen doen, ontspanning, sport,... Het vernieuwen van het bestaande zwembad op dezelfde locatie past binnen deze visie. Tevens is vanuit het oogpunt van mobiliteit de keuze te verantwoorden daar het nieuwe zwembad geen aanzienlijk bijkomende vervoersbewegingen zal genereren en gele[g]en is aan één van de hoofdassen.”

De dienst Mer stelt in haar beslissing van 16 april 2010 dat het screeningsdossier, met inbegrip van de “extra informatie van het studiebureau n.a.v. de adviezen”, de nodige informatie bevat over het voorgenomen plan en de relevante milieudisciplines op voldoende wijze besproken heeft. Op basis van deze informatie concludeert de dienst Mer dat het plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieueffecten en de opmaak van een plan-MER derhalve niet nodig is. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat het oordeel van de dienst Mer de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat. De stelling van het departement Mobiliteit en Openbare Werken dat “de visie voor mobiliteit en ontsluiting [...] beperkt [is]” betekent nog niet dat die visie dermate onvoldoende moet worden geacht dat ze de conclusie dat een plan-MER niet vereist is, zou ondergraven. Dit geldt des te meer nu het bestreden RUP geen grootschalige veranderingen binnen het plangebied beoogt en de bestaande toestand grotendeels bevestigt. Bovendien geldt de opmerking van het departement Mobiliteit en Openbare Werken voor het plangebied in zijn geheel en wordt geen specifieke bemerking over de mobiliteit en ontsluiting rond het zwembad gegeven.

4.22. Verzoekster voert aan dat het bij het screeningsdossier gevoegde “afzonderlijk document” haar “volkomen onbekend” is en niet werd gepubliceerd op de website van dienst Mer, terwijl de documenten inzake de plan-MER-plicht voldoende transparant dienen te zijn in het licht van artikel 6 plan-MER-richtlijn.

Verzoekster laat niet verstaan op welke wijze en in welke mate het ontbreken van het bedoelde stuk haar in haar belangen heeft geschaad.

Overigens kan een door de Raad van de Europese Unie uitgevaardigde richtlijn slechts directe werking hebben indien de richtlijn na afloop van de omzettingstermijn niet of niet correct in het nationaal recht is omgezet. De plan-MER-richtlijn werd omgezet in het Belgisch recht door het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (hierna: DABM), zoals gewijzigd bij decreet van 18 december 2002 ‘tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel betreffende de milieueffect- en veiligheidsrapportage’ en bij decreet van 27 april 2007 ‘houdende wijziging van titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en van artikel 36ter van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbewoud en het natuurlijk milieu’. Verzoekster beweert niet dat deze omzetting niet correct is.

4.23. Voorts kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij stelt dat bij de beoordeling van de milieueffecten onvoldoende rekening werd gehouden met de “nieuwe, sterk publiekstrekkende sportfunctie, type bowling of fitness”. In het verzoek tot raadpleging wordt melding gemaakt van de “toekomstige publieke ruimte rond het nieuwe zwembad”, wat veronderstelt dat men zich rekenschap heeft gegeven van de andere mogelijke functies binnen de betrokken zone. Ook het afzonderlijk document met reacties op de adviezen verwijst naar “de projectzone Bruggestraat (waar het zwembad onderdeel van uitmaakt)” en stelt dat daar voldoende ruimte is om in de parkeergelegenheid te voorzien en dat er

voor die zone “geen bijkomend aanzienlijk effect op de parkeerdruk en mobiliteit [wordt] verwacht, gezien het beperkt aantal vervoersbewegingen”.

4.24. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat het besluit van de dienst Mer een voldoende deugdelijke grondslag mist.

4.25. Ten slotte doet verzoekster gelden dat niet alle milderende maatregelen hun doorwerking kennen in de stedenbouwkundige voorschriften. Meer specifiek verwijst ze naar de passage uit het verzoek tot raadpleging waarin wordt gesteld dat “[d]aar waar mogelijk [...] waterdoorlatende verhardingen gebruikt [dienen] te worden om de afstroom van hemelwater tegen te gaan en infiltratie te bevorderen (parkeerplaatsen)”.

Ook deze stelling van verzoekster kan niet worden aangenomen, nu artikel 7.2.2 van de stedenbouwkundige voorschriften bepaalt dat verhardingen in waterdoorlatende materialen dienen te worden aangelegd en de waterbeheersing in artikel 7.2.1 uitdrukkelijk naar voren wordt geschoven als toetsingscriterium bij elke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning.

4.26. Het tweede middel is niet gegrond.

5. Aangezien het beroep als ongegrond moet worden verworpen, is er geen noodzaak tot onderzoek naar de splitsbaarheid van de bestreden RUP.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig juni 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust